

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sermones prestantissimi viri Roberti de Latio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professoris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no.Maij.

De diuina charitate Sermo. iij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

dominus. et. c. si agam. et. c. q̄briem.
 c. xij. q. iij. c. vnulquisq̄. 7. c. in cōmū-
 tabilis. Nouit deus mutare sententiā:
 si tu uoueris mutare p̄positū. i. emēda-
 re delictū. Quid faciāt ergo peccatores
 cur nō ad deū reuertant q̄n̄ tātā miā
 peccatores ip̄os suscipiente inueniūt:
 In d̄t̄ c̄ji. Breḡ. in homel. Qui stare cō-
 tēp̄t saltē post lapsum surgat. Reuer-
 tētes nos d̄ns clementer amplectit: q̄
 peccatorū vita esse indigna iam nō pōt
 que fletibus saluatur. hec ille. Et de pe-
 ni. di. f. c. in actione. 7. p̄ psalmistā ps. l.
 Cor. cōrētū 7 humiliatū deū nō despi-
 ciet. et p̄ Ezech. xvij. c. d̄ns dicit: Nolo
 mortē peccatoris: s̄yt p̄uertat 7 uiuat.
 Reuertimini et uiuite. Paulusq̄ ad
 Ep̄b. ij. dicit: Deus diues est i miā. Et
 iterū. ij. Cor. f. B̄ndictus deus et pater
 d̄ni nostri iesu xp̄i pater misericordiarū.
 Que oīa considerans deuot̄ Bern. sup
 cantica sermone. xij. ait: Oīno p̄pter
 mansuetudinē que de te predicat cur-
 remus post te d̄ne iesu: audietes q̄ nō
 spernas pauperē: peccatorē non hores
 as. Non horuisti cōfidētē latronē: nō
 achymātē peccatricē: nō chananeam
 supplicante: nō deprehensam in adulte-
 riō: nō sedentē in theloneo: nō suppli-
 centē publicanū: nō negatē discipulū:
 non persecutorē discipulorū: non ip̄os
 crucifixoos tuos. hec ille. Nihil ergo i
 deo austerū: nihil terribile est ad se ve-
 niētē peccatoribus. Ideo clamat: Veni-
 te ad me operātes iniquitatē. Veni-
 te ad me flumen indeficiens oīs chari-
 tatis. Ad me qui vos creauī. Ad me qui
 uobis contuli tanta beneficia. Ad me
 qui multis annis uos expecto. Ad me
 qui dulcissime uos inuito. Ad me qui
 uos benigne suscipio. Ad me qui uobis
 indulgeo. Ad me uestrum creatorem: q̄
 paratus sum dare uobis felicitatem re-
 gni celorum: quam nobis concedere di-
 gnetur qui est benedictus in secula se-
 culorum. Amen.
 ¶ De diuina charitate: in qua declara-
 tur quare deus benedictus 7 gloriosus

multa peccata 7 omnia cuiuscūq̄ gra-
 uitatis remittit uere penitētibz ad se
 redeuntibus. Sermo. iij.

Venite ad me

oēs qui laboratis 7 one-
 rati estis. Iterū ubi. s̄.
 Et si quodcūq̄ peccatū
 mortale q̄ contra deum
 cū sit infinitū bonū: malū infinitū me-
 rito dici possit: uerū tamen vnus altero
 grauius esse respectu alicuius circūstā-
 tie: nullus sane mētis ambigit: imo et
 pleriq̄ peccatores lz alios penitētes ui-
 deant: tū se illis graui⁹ errare rōne cog-
 noscūt: rōeq̄ iudicat. Ob q̄d i dubiū
 uenit. Si diuina charitas ad oē pecca-
 ti genus 7 ad quoscūq̄ pctōres se extē-
 dat. Qd̄ q̄dē saluator noster soluit i uer-
 bis p̄missis: cū dicit: Venite ad me oēs
 scilz pctōres. In q̄bus uerbis tertia s̄ā
 ma diuine charitatē exprimitur: de qua
 in presenti dicendum est sub triplici cō-
 clusione: uidelz

- Prima uocat uolitiōis.
- Secda uocat remissiōis.
- Tertiay uocat dānatiōis.

¶ Deus suauis est omnibus: et qua-
 liter intelligitur illud dictum apostolicū:
 q̄ uult omnes saluos fieri: cum tū non
 omnes saluentur. Caplm. f.

Prima conclusio dicitur uolitiō
 nis. In qua scire debem⁹ q̄
 deus gratiofus quātū in ip̄o
 so est uult oēs saluos fieri.
 Iuxta illud ps. cxliij. Suauis d̄ns vni-
 uersis 7 miseratiōes eius sup oīa opa
 eius. Ap̄l's autem. f. ad Timoth. ij. lo-
 quēs de liberalissima uoluntate dei di-
 cit: Dēs homies uult saluos fieri: et ad
 agnitionem ueritatis uenire. Sed non
 immerito dubiū oritur: quia cum non
 omnes saluentur: uidetur q̄ uoluntas
 dei nō sit efficax: uel dictus apostoli est
 minus uerum. Ad quod declarandum
 dicit doctor seraphicus Bonauentura
 in. f. dist. xly. q. f. 7 Nicolaus de lyra su-
 per hoc passu q̄ dictus apostoli tribus

De diuina charitate.

modis exponitur. Uno modo vt fit ibi distributio accommodata sicut ⁊ hic. Ois homo timet in mari. Scdm enim cōdem modum loquendi intelligitur qui est in mari. Similiter Augu. exēplificat: vt si dicatur: Magister iste docet oēs pueros de ciuitate: qz scz docet illos qui ad discit. Nullus em̄ docet nisi per ipsum. Sic in proposito pōt esse sensus. Deus vult saluos fieri oēs hoies qui saluantur: qz nullus saluatur nisi velit deus. ¶ Secundo modo pōt exponi vt fit ibi distributio pro generibus singulorum: ⁊ nō pro singulis generū. Sicut cū dicitur: Omne aial fuit in arca Noe: quia de oibus generibus animalū fuerunt ibi aliqua individua. Et deus de omni genere vult aliquos saluos fieri. s. de grecis: de latinis: de prelatiis: ⁊ de subditis: et de omni genere. Et sic exponit magister sentētiarū in textu di. xlvj. s. libri. ¶ Tertio modo potest exponi de volūrate dei antecedēte ⁊ nō cōsequēte. Volūtas antecedēs est qua q̄s vult aliqd absolute. Volūtas autē que est cōsequēs est qua q̄s vult aliquid cōsideratis circūstātijs. Volūtas antecedēs est voluntas respectu eiusdē ppter qd̄ deus hoīem facit: ⁊ est irrefragabiliter bonoz. Volūtas cōsequēs est qua vult aliqua s̄m p̄scientiam meritoz. Differētia autē inter hāc ⁊ illā voluntatē nō est s̄m diuersitatem affectionis siue modi volendi qui fit in deo: sed s̄m rationē cōnotandi ⁊ intelligēdi. Prout em̄ d̄i deū velle salutē oīm antecedēter: cōnotatur in oibus hominibus ordinabilitas ad salutē. Tum ex parte nature date. Tum ex parte gratie oblate. Dedit em̄ de⁹ naturā s̄m quā ipsi sum possent cognoscere: cognitū querere: ⁊ quesitū inuenire ⁊ inuento inherere: ⁊ ac per hoc salutē obtinere. Gratia s̄mili mō obtulit dū filiū misit: cui⁹ prescium oīm saluti sufficit. Leges etiam et mādata salutis tribuit ⁊ ostendit. Ipse insup ppe est oibus inquentibus: et oibus inuocantibus eū. Velle ergo hominē antecedēter saluare nō cōnotat salu-

tem. Velle autē cōsequenter saluare est velle dare salutē ei quē scit ad salutem peruenturū p suū auxiliū ⁊ gratiā: ⁊ cōnotat salutis eventū. Et sic nō est dicere qd̄ de⁹ vult oēs hoies saluos fieri.

¶ Qualiter de⁹ penitētijs peccatoribus remittit omne genus pct̄: et quomodo intelligit de pct̄o i spiritū sanctū qd̄ fit irremissibile. Capm. ij.

Scūda cōclusio dicit remissio nis. Si em̄ deus vult oēs hoīes saluos fieri qui saluari volūt: adhuc remanet dubium de peccato in spiritū sanctū. Possit em̄ qd̄ aliquis peccasset in sp̄s̄ctm ⁊ reuerti velit vrrū deus talē ad veniā susciperet? Et videt qd̄ nō: qz pct̄m i spiritū sanctū est irremissibile. P̄s̄ p̄ Augu. libro de fide ad Petrus: vbi ait: Vbi qd̄ peccāt in spiritū sanctū: neqz hic: neqz in futuro remitti dicim⁹. Vbi s̄m dēdū est s̄m magistrū sen. di. xliij. ij. libri. qd̄ peccatū in spiritū sanctū vir aut raro: aut diffusculter remittit. s̄m em̄ Alexā. de ales in ij. summe. q. s. mem. ij. ar. ij. vbi tractat de remissione peccati Ad: peccatum tripliciter d̄i irremissibile: scilz

Negative.

Pratiue.

Contrarie.

¶ Negative est irremissibile illud quod nullo mō pōt remitti. Et isto modo est irremissibile peccatū luciferi ⁊ alioz dānatorum. ¶ Pratiue dicitur irremissibile qd̄ nō h̄s aliqd̄ dignū vt remittat. Et sic omne pct̄m mortale est irremissibile: qz nullū pct̄m mortale habet aliquid per qd̄ fit dignū remissione. ¶ Contrarie d̄o d̄i irremissibile: qz h̄s cōtrariā dispositionē ad gratiā: siue qua nullo mō potest peccatū remitti. Et isto mō est irremissibile pct̄m in spiritū sanctū: qz directe est cōtra effectū sp̄s̄s̄cti qui quidē d̄i gratia penitentialis. Diuis autē pct̄i sex sunt species: vt p̄s̄ per Augu. in Enchiridion: ⁊ de fide ad Petrus. ⁊ in lib. de sermone d̄i in monte. ⁊ in lib. de baptismo paruulorum: videlz

Desperatio.

Presumptio.

Inuidia fraternae gratiae.

Obstinatio.

Finalis impenitentia.

Impugnatio veritatis agnitione.

Quartus specierum numerus assignat
 fm Boñ. in. ii. dist. xliij. ar. ij. q. j. vbi di-
 citur: qd cū peccatū in spiritū sanctū sit cō-
 tra penitentiāle grātiā: tūc aut est con-
 tra ipsam rōne sui: aut rōne antecedentis:
 aut rōne subsequentiū. Si ratio-
 ne antecedentiū: cū ad penitentiā ante-
 cedat timor: et spes tanq̄ due mole: cō-
 tra timorē est presumptio: cōtra spē est
 desperatio. Si ratione cōsequentiū: cū
 ad penitentiā cōsequatur emenda que
 cōsistit in duobz. scilicet in vera confessione et
 vera satisfactione: sic sumitur due spe-
 cies: quarum vna est impugnatio veri-
 tatis: alia est detestatio boni. Si rōne
 finali est obstinatio que cōprehēdit etiā
 finalē impenitentiā. Dicit ergo peccatus
 in spiritū sanctū irremissibile magis q̄
 alioz peccatorū genera: pro eo qd nō tm
 repugnat gratiē: sed etiam dispositioni
 ad veniā et grātiā suscipiendā. Remissi-
 bile autē est tum ratione diuine potētie
 remittētis: tum qz homo pōt de illo pe-
 nitere: excepto pctō finalis impeniten-
 tiē. Dec autē finalis impenitentiā dicitur
 pliciter sicut et perseverantiā. Nā perse-
 verantiā vno mō dicitur: ppositū pseruandi.
 Alio mō dicitur: cōtinua pmanentiā in bono
 vsqz in finē. Sic et impenitentiā vno mō
 dicitur: ppositū nō penitēdi. Alio mō dicitur: cōti-
 nua pmanentiā i malo. Impenitentiā p-
 mo mō putatur dicitur: ppositū nō penitēdi est
 pctm irremissibile: qz vix remittit eo qd
 tale ppositū claudit viā ad grām et im-
 pedit ingressum spūs sancti. An possibi-
 le est qd illud pctm interdū licet nō semp
 remittat. Sed impenitentiā scō mō dicitur
 cū nullo mō potest remitti. Dec autē ne-
 mini est attribuenda vsqz ad illud in-
 stans in quo posset dici de aliquo qd fir-
 maliter sit impenitens.

De pctō dānatoz qd talibus etiā re-

mitteret si ipsi verā pniām facerēt: et qd
 pniā eoz nihil valet. Capm. iij.

Etia cōclusio dicitur: dānationis
 habeāt in his qd peccāt in via
 et emēdantur dā viuūt in hoc
 seculo: tm nullo pacto extēdi possunt ad
 eos qd in inferno dānati sunt p sententiā
 diffinitiuā. Vis em nūqz de veniā da-
 bit et tm pniām agūt: sicut p- Sap. v.
 Dicētes intra se pniām agētes. Ergo vi-
 detur qd dei benignitas nō sit oibus cō-
 munis: neqz oēs penitentiā agētes dei
 suauitatē inueniūt. Ad qd dicendum
 est fm Boñ. in. iij. dist. xliij. pre. ij. ar. f.
 q. ij. qd agere pniām sine dolore de cul-
 pa sua cōmissa pōt esse dupl- Aut pro-
 pter lesionē nature: aut ppter offensio-
 nem maiestatis diuine. P- pniām
 habere quis pōt ex sola natura sine aliis
 quo munere grē. Sicut em homo natu-
 raliter se diligit: sic etiā odit omne pro-
 pter qd malū incurrit. Et talis pniā est
 in dānatis et in malis. Fuit hec in An-
 tiocho scelestissimo: de quo dicitur. i. li. Ma-
 chab. ix. Orabat scelestus dñm a quo non
 erat immisericordiā consecuturus. Fuit
 etiā in Esau. de quo dicitur ad Heb. xij. Nō
 inuenit locū pniē: qd cū lachrymis po-
 stulasset eā. Hanc dñs nō acceptat: nec
 quis sic penitēs inuenit gratiā vel ve-
 niām. Alia est pniā qua qd penitet pro-
 pter dei offensam. Et hec nō est sine di-
 uina grā gratū faciente vel gratis data
 que deo placet. Et qm diabolus hāc ha-
 bere nō pōt: iō nec veniā habere potest.
 Sed si per impossibile poneret qd dia-
 bolus et dānati possent habere hāc peni-
 tentiā: tūc dñs daret eis gratiā. An de
 diabolis loquēs Ber. in lib. de gradibz
 humilitatis. ait: Sic em deus tēperauit
 in vindicta sniām: vt si vellet recipere
 veniā nō neget. Nullū ergo pctm est tā
 graue: tanqz pōderosum qd deus demen-
 tissimus pctōibus nō remittat: siue sit
 mortale simplex: siue sit in spiritū sanctū
 siue in deū. An Chryso. de peni. di. iij. c.
 talis. ait: Talis est mihi crede: talis erga
 qq iij

De diuina charitate.

hōies dei pietas q̄ nunq̄ spernit peni-
tentia si ei sincere et simpliciter offerat.
Etiā ad summū q̄s perueniat maloz: et
inde tñ velit reuerti ad vitatis als vir-
tutis viā suscipit libēter et amplectitur.
hec ille. et Hiero. ad Oceanuz de hac sic
dicit: Que pctā serus iste non purget.
Quas inueteratas maculas hec lamen-
ta nō abluat. Petrus trinā negationes
trina confessione deleuit. Aaron sacrile-
gium et cōstatū ex auro vituli caput fra-
terne correxere preces. Dauid sancti et
mansuetissimi viri homicidiū pariter et
adulteriū septē dierū emēdauit fames.
Iacebat in terra: volutabat in cinere: et
oblitus regie maiestatis lumen queres-
bat in tenebris: illūq̄ tñ respiciēs quē
offenderat lachrymabili voce dicebat il-
lud ps. l. Tibi soli peccaui: et malū coray
te feci. et j. Redde mihi leticiā salutaris
tui: et spū principali confirma me. Atq̄
ita factū est vt q̄ me docuerat virtutib⁹
suis quō stans non caderē: doceret per
penitentia quō cadens resurgerem. hec
ille. De ipso quoq̄ Dauid peccatore gra-
uissimo idē Hiero. ad Sabinianū diaco-
nē lapsū ita scribit: Totam peni-
tentia pctōis ostēdit ps. l. qm̄ ingressus
est dauid ad bersabee vxorē Urie Ethei
et a nathan p̄pheta correptus respōdit
dicēs: Peccaui. Statimq̄ meruit audire.
Et dñs abstulit a te pctm̄ tuū. Adul-
terio em̄ iūerat homicidiū: et tñ inde
conuersus ad lachrymas ait: Miserere
mei deus sm̄ magnā miām tuam. A Sa-
gnū enim pctm̄ magna indigebat miā.
An̄ adiungit et dicit: Amplius laus me
et. Tibi soli peccaui. Rex em̄ aliā nō tis-
mebat. Et malū corā te feci et. Cōclūsit
em̄ deus oīa sub peccato: vt oibus mise-
reretur. Tantūq̄ p̄fecit vt dudū peccas-
tor et penitēs trāferit in magistrus. Ait
em̄: Docebo iniquos vias tuas et. Hec
Hiero. Hoc hō qd̄ dictū est de dauid no-
tatur. ij. Reg. xij. Ubi narratur q̄ post
adulteriū pariter et homicidiū per Da-
uid cōmissum: cū ei cōminaretur nathā
p̄pheta iudiciū dñi: dixit ad nathan:

Peccaui dño. Statimq̄ audiuit nathā
respōdentē: Et dñs trāstulit peccatum
tuū a te. Hec pro omniū diximus cōso-
lacione: vt sentiant peccatores omnes
Gāmpla sit charitas et benignitas sum-
mi dei. Et ad hoc occurrit quoddā exem-
plum vere stupendū et admirabile sicut
habet in legēda sancti Basilij. Hic quis-
dam venerabilis heradius noīe filium
suam habebat vnicam quā disponebat
dño consecrare. Diabolus hō callidus et
astutus inflāmauit supra modū vnū de
seruis suis in amorē puelle. Dic cū im-
possibile iudicaret posse in amplexus tā
nobilis puelle: et dñi sui filie peruenire
accesit maleficiū quendā subsidiū ab
eo et auxiliū postulans promisso precio.
Eui ille respondit: Si vis mitam te ad
dñm meū diabolū: cui si volueris obtē-
perare fauebit tibi et cōpletū erit deside-
rium tuū: et prospera queq̄ succedēt. Ad
quē iuuenis ibo inquit: sed modum ter-
minūq̄ cūdi inflāua. Ille igitur male-
ficus ad diabolū per predictū iuuenem
misit hec verba. Qm̄quidem mi dñe stu-
dium meū est oēs quos possum tue ad-
ducere volūtati mitto tibi hūc iuuenē:
precor te vt suū desiderium assequatur.
Et dñs hūc epistolaz iuueni dixit: Hade-
tali hora noctis ad monumētū cuiusdā
gētilis: ibiq̄ acclama demonem: et hanc
chartam in aere exalta: et statim adertit
tibi. Qui iuuenis hoc faciēs: subito ap-
paruit tenebrarū princeps cū sua comi-
tūa. Et epistola perlecta dixit ad eum:
Credis i me. Qui ait: Credo dñe. Et dia-
bolus: Abnegas deum tuū. Eui respon-
dit: Abnego. Dixitq̄ diabolus: Ne a te
decipiar: fac mihi manu tua scriptus in
quo cōfitearis te xpo et baptismo et ebi-
stiane renūciare p̄fessionī. Qui fecit sc̄i-
ptum qualiter xpo abrenūciasset: et dia-
boli seruituti se mācipasset. At diabolus
missus spiritibus fornicationis ad
cor puelle inflāmandū in amore iuue-
nis disparuit. Postea aliquib⁹ elapsis
dieb⁹ adeo puella in iuuenis amore cō-
uersa est: vt patri diceret vel mihi iuue-

nam talē in virū tradas: vel mortuam
me cito videbis. Et cum nulla persuasio
ne possit eā pater lugēs et dolēs ab hoc
pposito amouere: eam predicto iuueni
despōsavit. Qui cum diebus aliquibus
moraretur cū vxore sua nouiter ducta no-
tatus est a multis q̄ nihil xp̄ianitatis
erat in eo. Videbāt eū ecclesias fugere:
crucis signū horrere: et dei v̄ba sperne-
re atq; alia facere que bono viro nō cō-
ueniūt. Retulerunt hi qui obseruabant
vrou sue qui viderāt: quidve de iuuenē
sentirēt. Illa hō diligētē inquirendo a
viro didicit veritatē: et pertimescēs val-
de iuuenē flexit vt ambo ad sanctū Ba-
silii pergerēt. Ad quē cū venissent: et si-
bi oia narrassent: ait ad iuuenē. Vis re-
ueri fili. Vellem inquit sed nō possum.
Obligatus em̄ sum scriptura pp̄ria ad
diabolū seruendū. Cui Basilius: Nō sit
tibi cure. Benignus em̄ est dñs et te pe-
nitentem suscipiet. Et continue appre-
hendēs eū signū crucis impressit in frō-
tem eius: inclusumq; in cellula quadā:
post tres dies eum visitauit. Quē iuue-
nis libētē vidit. dicitq;: O pater terri-
biles sunt clamores demonū qui tenent
scriptum meum in manu dicit: Tu
venisti ad nos: et nō nos ad te: dixitq; ei
sanctus Basilius: Noli timere fili. Et ite-
rum eo recluso pro ipso orauit. Post ali-
quot dies iterum visitauit eum. Cui iu-
uenis ait: O pater alōge nūc audio cla-
mores demonum et minas: et non video
ip̄os. Quo cōfortato sanctus Basilius
discessit. Alia hō die ad eū redijt. Cui iu-
uenis: Bene inq̄t me habeo pater. Vidi
hāc hodie in visu te pugnante et vin-
cente diabolū. Post hec educēs eū: derū
a populū fecit cōgregari: et oēs monuit
orare p̄ iuuenē quem tenēs manu duce-
bat ad ecclesiā. Et ecce diabolus cū sua
comitūa ad eū venit: et conabat rapere
iuuenem de manu eius. Iuuenis autē
clamabat: Sancte dei adiuua me. Dia-
bolus hō dicebat: O Basili preiudicas
mihi. Ipse venit ad me: Ecce ego teneo
eius scriptū. Tūc oēs qui aderāt clama-
uerūt Kyrieleyson. Et orante Basileo:
Ecce charta per aerē delata et ab omni-
bus visa venit ad manus Basili: quam
ipse suscipiens dixit iuueni: Cognoscis
has litteras frater: et ille. Hec sunt do-
mine. et fregit Basilius scriptū in signū
remissionis culpe tam grandis: et regu-
lam sibi bene viuēdi docuit. Recepit er-
go iuuenis tanti sceleris remissionē qui
deū reliquerat: qui diabolo se dederat:
qui salutem suam in obliuionem tradis-
derat. O amplitudo misericordie dei. O
abundantia diuine pacis. Quis despe-
rabit? O omniū peccatorū portus: refu-
giū salus et vita. Reuertimini ergo pec-
catores ad deū nō terreamini peccatorū
magnitudine: quocūq; peccō longe ma-
ior est dei m̄sa quā nobis sua gratia hic
impartiri dignetur vltimo nos perdis-
cēs ad eternā gloriā. Amen.

¶ De diuina charitate in quo declarat
quārum ipse deus benignus cōdescēdit
humane fragilitati remittendo peccata
sepius iterata: a quibus pauci se abstinēt:
et qualiter remittit te iam multitu-
dinem peccatorū.

Sermo. iij.

Venite ad me

oēs qui laboratis et
onerati estis. Iterum
vbi. s. Nihil si recte
cōspiciamus debilius
est humana mente: q̄
velut arūdo a vēto agitata: facile moue-
tur: facile flectitur: facileq; a bono ince-
pro deficit et ad malum cōuertitur. Est
vtriq; hec in multis infirmitas laborio-
sa: vt post penitentiā post susceptay in-
dulgentiā peccatorū relabantur in sceles-
ra multo plura illis a quibus per antea
fuerāt absoluti. Quib; volēs deus ostē-
dere suay charitatē eos ad se vocat etiā
succurrere huic necessitati sua benigni-
tate spopōdēs. Ait ei: Venite ad me om-
nes qui laboratis: scy sepius peccando.
peccata multa q; infimul aggregādo q̄
et vobis sum indulgere paratus. Ad
quod plenius intelligendum est in p̄e-
99 iij